

**BEZ VZDELANIA
SÚ BEZBRANNÉ**

STREDOAFRICKÁ REPUBLIKA

Vznik

13. august 1960

Rozloha

623-tisíc km²

Populácia

4,7 milióna

Hustota obyvateľstva

7,54 ob./km²

Hlavné mesto

Bangui (764-tisíc obyvateľov)

Úradný jazyk

sangho (kreolčina), francúzština

Ročný príjem na obyvateľa

600 USD

Index ľudského rozvoja

0,341 – 185. miesto

Gramotnosť

(ako % populácie nad 15 rokov)

56,6 %

Vlajka

Pozostáva z päťfarebnej kombinácie – červená farba reprezentuje krv preliatu za nezávislosť a krv, ktorú sú obyvatelia ochotní preliať za ochranu národa, modrá farba pripomína nebo a slobodu, biela farba je symbolom mieru a cnosti, žltá farba prináša toleranciu a zelená pripomína nádej a vieru. Päťcípá žltá hviezda nezávislosti symbolizuje svetlú budúcnosť Stredoafrickej republiky.

Štruktúra populácie

39,8 % – 0 – 14 rokov

54,4 % – 15 – 59 rokov

5,7 % – 60 a viac rokov

Medián veku (polovica populácie

nad a polovica pod hodnotou)

19,7 rokov (SR – 38,2)

Priemerný vek dožitia

49,9 rokov (SR – 75,3)

Počet detí pripadajúcich na 1 ženu

4,41 (SR – 1,39)

Úmrtnosť do 5 rokov života na

1000 narodených

150,4 (SR – 6,6)

Výdavky na vzdelávanie

(ako % národného dôchodku)

1,2 % (SR – 4 %)

Percento populácie žijúce z me-

nej ako \$ 1,25 na deň

62,8 % (SR – 0,1 %)

AKTUÁLNE

Pol milióna detí presídlených v dôsledku ozbrojeného konfliktu za posledný rok, z toho 10-tisíc žijúcich v nevyhovujúcich podmienkach v utečeneckom tábore v hlavnom meste Bangui. Šesťtisíc maloletých zapojených do konfliktu, dve tretiny populácie žijúcej mimo svojho domova. Ľudia zabíjaní na uliciach, trpiaci podvýživou, chorobami, bez adekvátnej zdravotnej starostlivosti či vzdelania, odkázaní na humanitárnu pomoc. Školy slúžiace ako útočiská a záchytné centrá pre utečencov, nedostatok lekárov a pedagógov, destabilizovaná verejná správa, ozbrojené skupiny operujúce v jednotlivých častiach krajiny, v ktorej sa vlády striedajú častejšie z dôvodu štátneho prevratu ako výberu vo voľbách. *Stredoafrická republika.*

Krajina s rozlohou 13-krát väčšou ako Slovensko so 4,7 miliónmi obyvateľov patrí medzi najchudobnejšie na svete. Napriek bohatým zásobám zlata, diamantov, ropy či uránu tu príjem na obyvateľa dosahuje podľa medzinárodných štatistík \$ 600 ročne. V poslednom rebríčku životnej úrovne, meranej indexom ľudského rozvoja (príjem na obyvateľa, dĺžka dožitia a vzdelanosť), sa Stredoafrická republika (SAR) umiestnila na 185. mieste zo 187 krajín. Je príkladom zeme splňajúcej všetky podmienky, ktoré obmedzujú ekonomický a sociálny rozvoj – neustály konflikt, prírodné bohatstvo, vnútrozemskú polohu a nesprávnu vládu.

HISTÓRIA

Oblasť strednej Afriky bola koncom 19. storočia kolonizovaná prevažne Francúzskom a Belgickým kráľovstvom. V roku 1894 Francúzi na území dnešnej Stredoafrickej republiky vytvorili teritórium Ubangi-Shari, ktoré sa v nasledujúcom období stalo súčasťou Francúzskej rovníkovej Afriky. Na danom území začína ekonomicky organizovaná koloniálna činnosť – budovanie infraštruktúry v podobe ciest a železníc – sprevádzaná nútenými prácami s množstvom obetí. S koloniálnou správou prichádzajú do Ubangi-Shari prví protestantskí misionári šíriaci kresťanstvo, ku ktorému sa v súčasnosti v krajine hlási vyše 80 % obyvateľstva (15 % k islamu).

V roku 1946 bol do Francúzskeho národného zhromaždenia zvolený Barthélémy Boganda ako prvý stredoafrický zástupca vo francúzskom parlamente. Po návrate do strednej Afriky a víťazstve vo voľbách sa stal prezidentom Francúzskej rovníkovej Afriky, kde v krátkom čase zakladá Stredoafrickú republiku a stáva sa jej prvým predsedom vlády.

SAR získava nezávislosť od Francúzska v roku 1960

a po tom, čo Boganda zahynul pri leteckom nešťastí, sa oficiálne prvým prezidentom krajiny stáva David Dacko. Začiatok samostatnosti krajiny je charakteristický odmietaním kritických názorov a potláčaním opozície. V roku 1962 Dacko vyhlasuje vládnu stranu MESAN (Hnutie za sociálny rozvoj čiernej Afriky) za oficiálnu štátostranu.

Z republiky cisárstvo

Koncom roka 1965 preberá moc v krajine po štátnom prevrate plukovník Bokassa, ktorý v roku 1976 premenúva republiku na Stredoafrické cisárstvo a sám seba korunuje za cisára Bokassu I.

**Jean-Bédel
Bokassa**

samozvaný
stredoafrický cisár

Zdroj: Wikipedia

O tri roky neskôr je zvrhnutý za pomoci francúzskej armády a k moci sa vracia David Dacko, pričom SAR sa opäť stáva republikou. V roku 1981 je Dacko zvrhnutý, krajinu preberá vojenská junta vedená generálom Andréom Kolingbom, ktorý zavádza novú ústavu.

Deväťdesiate roky 20. storočia znamenali vzostup prodemokratických síl nielen v Európe, ale aj v Stredoafrickej republike. Po politickom tlaku z Francúzska a z USA Kolingba usporadúva v roku 1993 demokratické voľby, v ktorých víťazi MLPC (Hnutie za oslobodenie stredoafrického ľudu). Vlády sa ujíma Ange-Félix Patassé.

Dôvera v jeho vládu postupne slabne, v rokoch 1996 – 97 krajina zažíva nepokoje a tri pokusy o štátny prevrat sprevádza násilie a etnické konflikty. Dohody z Bangui v roku 1997 situáciu upokojujú a umožňujú príchod afrických vojenských síl, ktoré neskôr v Stredoafrickej republike striedajú mierové zbory OSN. V máji 2001 Patassé prežil pokus o ďalší prevrat, a to vďaka rebelom zo susedného Konga a vojenským jednotkám z Líbye. Z ďalšieho pokusu o puč neskôr obviní generála armády François Bozizého, ktorý sa s lojálnymi jednotkami uchýli do exilu v susednom Čade. Na jar 2003 Bozizé využíva neprítomnosť prezidenta a po útoku na vládnu administratívu preberá moc v krajine. Dvere do vlády otvára dovtedajšej opozícii.

Ani on sa však nevyhol rastúcej nespokojnosti a v roku 2004 vypukla občianska vojna proti Bozizého vláde, ktorý sa medzitým stáva na základe víťazstva vo voľbách znova prezidentom. Boje medzi rebelmi a vládou pokračujú, ozbrojené skupiny kontrolujú mestá a oblasti na severe krajiny, Bozizé žiada o pomoc francúzsku vládu.

Séléka

Nasledujúcich päť rokov je charakteristických snahami o podpis mierových dohôd s rebelmi a ich integráciou do zložiek armády a vlády. V novembri 2012 skupina rebelov nazývaná Séléka preberá kontrolu nad mestami a regiónmi v severnej a centrálnej časti SAR. Dohody s vládou nepriniesli očakávaný mier a v marci 2013 je Bozizé nútený opustiť Stredoafrickú republiku. Vládu nad krajinou preberá Michel Djotodia.

V SAR pokračujú strety medzi prívržencami vlády Michela Djotodia a exprezidenta Bozizého. Vláda žiada o pomoc Bezpečnostnú radu OSN, v lete 2013 medzinárodné organizácie hlásia hromadné presídľovanie asi 200-tisíc obyvateľov a hrubé porušovanie ľudských práv.

Rebeli v severnej časti SAR.

Foto: © Humanitarian and
Development Partnership Team
CAR

KONFLIKT

2013 – 2014

Koncom roka 2013 sa situácia zhoršuje, medzinárodné spoločenstvo dokonca varuje pred genocídou civilného obyvateľstva. Konflikt medzi prívržencami vládnuceho prezidenta a bývalej hlavy štátu sa často prezentuje ako stret náboženských skupín menšinových moslimov (Séléka) a majoritných kresťanov (anti-Balaka). Tento pohľad môže byť do istej miery skreslený vzhľadom na fakt, že nie každý moslim v SAR sympatizuje s hnutím Séléka a nie všetci príslušníci tohto hnutia sú vyznávači islamu. Rovnako ani protivládne hnutie anti-Balaka nie je výlučne záležitosťou väčšinových kresťanov.

Začiatkom roka 2014 prezident Djotodia po dohode z Čadu rezignuje a moci sa ujíma dočasná prezidentka Catherine Samba-Panza. Generálny tajomník OSN Pan Ki-mun žiada Bezpečnostnú radu OSN o navýšenie počtu mierových síl v Stredoafrickej republike z dôvodu pokračujúceho násillia a vyvražďovania civilného obyvateľstva.

Nepokoje v SAR nevyhnutne dospeli k humanitárnej kríze – dve tretiny obyvateľstva (prevažne žien a detí) z vyše 700-tisícového hlavného mesta Bangui boli presídlené, a to len od decembra 2013. Počas tohto obdobia bolo takmer pol milióna detí presunutých v rámci krajiny, z ktorých niektoré sa schovávajú v buši s minimálnym alebo žiadnym prístupom k základnej humanitárnej pomoci. V júli 2014 v konžskom Brazzaville najvyšší predstavitelia Séléka a anti-Balaka podpisujú mierovú dohodu o ukončení konfliktu. Situácia však nie je ani po pol roku pokojná.

Medzinárodné organizácie neustále hlásia desiatky útokov, tak na domáce obyvateľstvo, ako aj na humanitárnych pracovníkov, únosy, násilie a rabovanie. Najhoršia situácia ostáva v hlavnom meste Bangui.

Príčiny a dôsledky

Súčasný konflikt v rámci stredoafrickej spoločnosti má dve dimenzie. Prvá sa týka neschopnosti vlády zabezpečiť kontrolu nad správou krajiny v oblasti dodávok základných tovarov a poskytovania verejných služieb. To má za následok nespokojnosť, vytváranie rebelujúcich skupín ako výsledok sociálno-politických zmien, ktorých nároky sú vynucované násilím.

Druhá strana konfliktu má medzinárodný rozmer a súvisí s aktívnou účasťou ozbrojených skupín z Čadu a Sudánu na aktivitách v Stredoafrickej republike. Prítomnosť a angažovanosť zahraničných jednotiek v SAR vytvára prostredie vnímané ako ohrozenie domáceho obyvateľstva z hľadiska bezpečnostného, etnického, kultúrneho aj náboženského.

DETI STREDNEJ AFRIKY

Deti sú dôležitým prvkom v africkej spoločnosti – predstavujú sociálnu a ekonomickú stabilitu a budúcnosť každej komunity. Africké krajiny sa však často stretávajú s problémom rozpadu tradičného modelu rodiny, ktorý historicky bol – a v súčasnosti stále je – ovplyvňovaný viacerými faktormi:

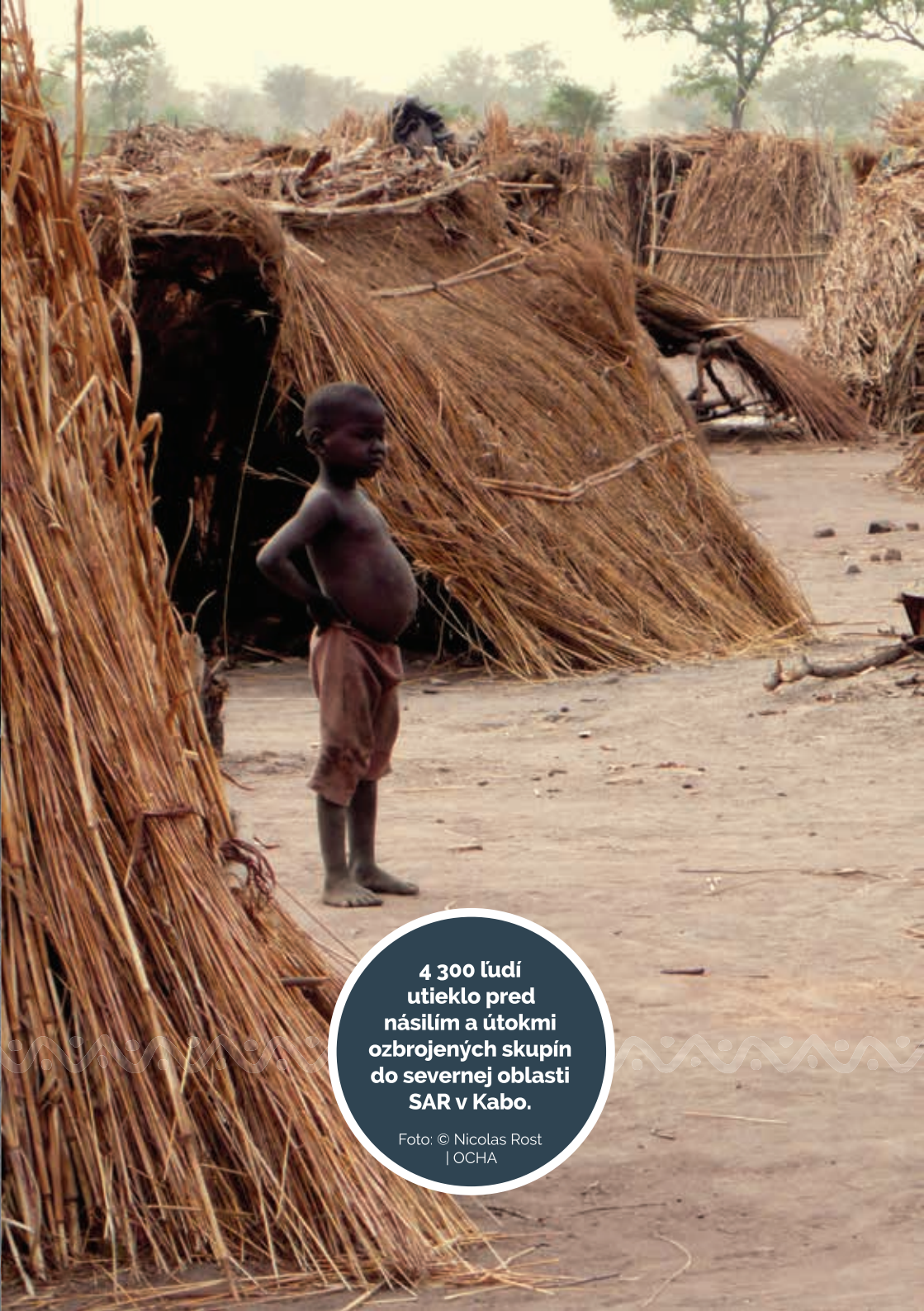
- » koloniálna éra – odchod mužských členov rodín za prácou, výchova detí bez otcov, rodenie množstva detí ako výsledok krátkodobých vzťahov
- » vzdelávanie a životné podmienky – v najmenej rozvinutých krajinách sú podmienky na individuálny rozvoj detí mimoriadne náročné, vysoký počet členov domácnosti negatívne ovplyvňuje právo na súkromie, vzdelávací systém je finančne aj personálne poddimenzovaný a vedie mnohokrát k vytvoreniu „podpultových“ služieb poskytovaných za odplatu, vylučujúc tak zo vzdelávania tých najzraniteľnejších
- » zdravotná starostlivosť – nízky počet zdravotníckeho personálu a zlý prístup k zdravotnej starostlivosti, rozšírenie HIV/AIDS a iných ochorení vedie na jednej strane k vysokej detskej úmrtnosti, na strane druhej k stále intenzívnejšiemu zapojeniu zdravých detí do pravidelných aktivít domácnosti na úkor ich osobnostného rozvoja
- » konflikty, násilie a občianske vojny – majú za následok množstvo rozvrátených rodín, slobodných matiek, polosirôt a osirelých detí, ktoré sú nútené nahrádzať chýbajúcich dospelých členov rodiny v ekonomickej aktivite alebo sú ako bývalí detskí vojaci pozostatkom vojny v post-konfliktných časoch
- » ekonomické podmienky – nezamestnanosť členov rodín, ako aj nízky príjem vedú nevyhnutne k detskej práci.

Spomínané faktory sú často primárnou príčinou toho, že množstvo detí žije život na ulici sprevádzaný drobnými krádežami, ozbrojenými lupčami, obchodovaním s drogami či prostitúciou.

**Škola
v utečeneckom
tábore v Kabo.**

Foto: © Pierre Holtz |
OCHA

**4 300 ľudí
utieklo pred
násilím a útokmi
ozbrojených skupín
do severnej oblasti
SAR v Kabo.**

Foto: © Nicolas Rost
| OCHA

V tomto prostredí je primárne ohrozované ich zdravie – podvýživa, zneužívanie, drogy a násilie vedú k nedostatočnému vývinu, mentálnemu zaostávaniu či telesným postihnutiam. Absentujúci domov má za následok prespávanie na ulici, na smetiskách, v odpadových rúrach a kanáloch, kde sú vystavené často výrazným výkyvom počasia – od silných dažďov až po tropické horúčavy. Deti sú na ulici navyše ohrozované sexuálne prenosnými chorobami a zneužívaním, čomu sa paradoxne snažili práve útekem z domova v mnohých prípadoch vyhnúť.

Život na ulici nie je len o krádežiach, ale aj o práci a žobraní. Deti pracujú 6 – 14 hodín denne ako pomocný personál v skladoch a na trhoch, ako umývači áut či čistíči topánok. Získané peniaze spravidla míňajú na jedlo, hazard, drogy, v lepších prípadoch tým podporujú svoju rodinu.

Trieda s 200 žiakmi

Z pohľadu prostredia vhodného na výchovu detí patrí Stredoafrická republika dlhodobo medzi najhoršie miesta na život. UNICEF vo svojej správe z mája 2013 uvádza 194 prípadov brutálnych vrážd detí v priebehu piatich mesiacov, z ktorých niektoré dokonca stáli. Tento stav nie je len výsledkom posledných udalostí z roku 2013 a 2014, krajina desiatky rokov zlyháva v oblasti poskytovania ochrany, vzdelania, zdravotných a sociálnych služieb pre jej najmenších obyvateľov.

**Dieťa žijúce
so skupinou
rebelov na severe
Stredoafrickej
republiky.**

Foto: © Pierre Holtz |
UNICEF

Vláda v Stredoafrickej republike dáva každoročne na vzdelávanie len 1,2 % domáceho produktu (pre porovnanie, Slovensko 4,1 % HDP), čo je zhruba polovica výdavkov, ktoré do vzdelávania smeruje v okolitých krajinách. Situácia v súčasnosti dospela do štádia, keď v SAR pôsobí len 9-tisíc pedagógov (na 1 učiteľa pripadá viac ako 200 školopovinných detí), z ktorých polovicu tvoria nekvalifikovaní rodičia-učitelia a stážisti (pre porovnanie, na Slovensku učí vyše 90-tisíc učiteľov a pedagogických pracovníkov). Pedagogické centrum jedinej univerzity v krajine, Banguiskej univerzity, pritom dokáže ročne prijať len 150 študentov, čo nestačí na potreby skvalitnenia ani len základného vzdelávania.

Štatistika UNICEF uvádza, že takmer polovica obyvateľov SAR nad 15 rokov je negramotná. Prvý stupeň štúdia spravidla končí len 50 % žiakov a na druhý stupeň sa запиše každý piaty Stredoafričan.

Deti, ktoré školu neskončia, sa často zapájajú do aktivít prinášajúcich istú formu príjmov – predaj drog, lúpeže, ozbrojené prepady, prostitúcia alebo sú verbované do polovojenských skupín. Odhaduje sa, že v militantných skupinách operujúcich v Stredoafrickej republike pôsobí takto asi 6-tisíc detí.

Skryté tváre konfliktu

V súvislosti s konfliktom sa potreba ochrany a asistencie obyvateľstvu v poslednom období len prehĺbila. Niektoré školy boli vyplienené, zabraté ozbrojenými skupinami, ostreľované a vypálené. Údaje organizácie Education Cluster, sledujúcej humanitárnu stránku situácie v SAR, hovoria o najväčších škodách v hlavnom meste Bangui, kde bolo zasiahnutých 70 % škôl a takmer polovica škôl v prefektúrach Ouaka a Ombella-M'Poko. Viac ako milión detí v súčasnosti nenavštevuje školu a najmenej 250-tisíc žiakov základných škôl a 30-tisíc

**Deti ulice
v Bangui.**

Foto: © Pierre Holtz |
UNICEF

študentov stredných škôl môže stratiť celý školský rok v prípade, že konflikt pretrvá a brány škôl ostanú pre tieto deti zatvorené. Hlavnou bariérou návratu do škôl však stále ostáva strach z násilia, znásilňovania žien a dievčat, ako aj z núteného verbovania detí do ozbrojených skupín.

Konflikt sa dotýka aj učiteľov, z ktorých množstvo utieklo pred násilím a zneužívaním. Veľa ich obydli bolo zničených a vypálených, návrat učiteľov do práce preto pravdepodobne nebude rýchly a ani jednoduchý.

Na druhej strane, privátne vzdelávanie zaznamenáva pozitívny rast. Problémom však je jeho dostupnosť. Mesačné školné predstavuje 30-tisíc stredoafrických frankov (asi 45 eur), čo si v krajine, kde skoro polovica obyvateľov žije z menej ako 1,25 dolára na deň, môže dovoliť len veľmi málo rodín.

**Vzdelávanie
ako súčasť
rozvojových
aktivít neziskových
organizácií v SAR.**

Foto: Pierre Holtz for OCHA
| www.hdptcar.net

SALEZIÁNI V STREDNEJ AFRIKE

V roku 1997 bola Saleziánom Don Bosca zverená do správy farnosť sv. Jána v Galabadja v hlavnom meste Bangui. Ich prítomnosť v priebehu krátkeho obdobia pozdvihla úroveň zdravotnej starostlivosti, zabezpečila fungujúcu základnú školu, mládežnícke stredisko a knižnicu. Na odkúpenom 8-hektárovom pozemku začali tréningový projekt pre mládež a v roku 1998 otvorili učňovskú školu v susedstve Dama-la. Postupne pribúdali ďalšie zariadenia – výrobná stolárska dielňa a tehelňa, elektrikárska, automechanická, poľnohospodárska dielňa a centrum výpočtovej techniky.

Farnosť mala široký apoštolát, spoločenstvá a základné služby v kaplnkách v okolí. Skvalitnenie akademického programu v roku 2004 nakoniec prinieslo formálne uznanie školského vzdelávania a akreditáciu stredoafrickým ministerstvom školstva. V súčasnosti má Centrum Damala 170 študentov rozličných odborov.

Komunita saleziánov otvorila na prelome rokov 2009/2010 domov pre mimoriadne ohrozené deti. Dvadsať ich bolo zaradených do profesionálneho tréningu učňovskej školy. Otvorením strednej školy Don Bosca v septembri 2010 sa vzdelávanie stalo prístupnejším hlavne tínedžerom.

Mládežnícke centrum každý týždeň navštívi viac ako 300 mladých s aktivitami organizovanými skupinou animátorov. Centrum je otvorené každý deň v týždni ako priestor pre neformálne vzdelávanie. Ponúka preventívne aktivity zamerané na kultúrnu a sociálnu integráciu.

Saleziánsky utečenecký tábor

Centrá Don Bosca Galabadja a Damala vrátane škôlky, základnej školy, kliniky, dvoch sociálno-výchovných centier, strednej školy a učňovskej školy sa koncom roka 2013 premenili na utečenecký tábor. Všetky priestory určené na vzdelávanie bolo nevyhnutné prispôbiť novej situácii, ktorá súvisela s masívnym presunom obyvateľstva a s humanitárnou krízou. Nešlo len o akúsi formu prvej pomoci, poskytnutie útočiska a základných potrieb, ktorú utečenci dostali. Dôležité bolo zamerať sa aj na aktivity, ktoré umožňovali aspoň na krátky čas nemyslieť na násilie a osudy tisícok rodín, priateľov a známych utečencov sústredených v saleziánskych centrách.

Od decembra 2013 v nich našlo prístrešie viac ako 12-tisíc ľudí, pre ktorých boli zriadené provizórne triedy, latríny a bola distribuovaná voda.

Zabezpečila sa kvalitnejšia elektrická sieť, nainštalovalo ozvučenie, prebiehali modlitby a premietanie filmov. Klinika ošetrovala zranených a poskytovala prvú pomoc. Fungovala domáca škola pre deti, organizovali sa rekreačné, športové a iné voľnočasové a kultúrne aktivity vrátane Vianoc pre deti.

V prvom rade však ľudia hľadali bezpečie – miesto, kde verili, že ich rodiny a oni sami nebudú objektom násilia, zneužívania a vrážd, ktoré sa stali každodenným obrazom života v hlavnom meste. Na situáciu si spomína Eyne Maguergue, salezián v Bangui-Galabadja: „Ľudia s vďačnosťou prijímali možnosť bývať v našich domoch, lebo im poskytli istú ochranu bez prítomnosti vojakov. Mohlo sa stať, že niekomu zo Séléka preskočí a my sme mohli byť svedkami masakra. Dúfali sme, že strach z masy ľudí ich môže zastaviť.“

V saleziánskych domoch sa rodinné tragédie tých, ktorí prichádzali, stretávali so zrelosťou a zbožnosťou mnohých mladých ľudí, ktorí si uvedomili, že „nenávisť a pomsta nezmiernia ich utrpenie“.

S prehlbujúcou sa krízou pribúdali ľudia odkázani na humanitárnu pomoc. Situáciu bolo možné zvládnuť len s podporou mimovládnych organizácií, ktoré poskytli stany, toalety a distribuovali potraviny.

Po šiestich mesiacoch sa niektorí z utečencov vrátili domov, ale takmer tisíc ich zostalo. Transformácia diela na „utečenecký tábor“ sa nezaobišla bez následkov. Pomoc tisíckam utečencov znamenala zrušenie školských, voľnočasových a športových aktivít, poškodenie a zničenie stolov, lavíc, lavičiek a hygienických zariadení.

Návrat do normálneho života bude prebiehať postupným reštaurovaním priestorov a zariadení na prácu, ponukou adekvátnej výučby, profesionálnymi tréningami a sociálno-kultúrnymi aktivitami pre mladých ľudí.

Ako pomôcť?

Všeobecným kritériom trvale udržateľného rozvoja je vzdelanie a s ním súvisiace investície. Vzdelávanie v Stredoafrickej republike sa v súčasnosti stáva otázkou záchrany jej obyvateľov a je nevyhnutnou podmienkou dlhodobého rozvoja tejto krajiny. Cieľom saleziánov je preto zamerať sa práve na túto oblasť.

Práca s mladými, škola a voľnočasové aktivity v Južnom Sudáne, výchovno-vzdelávacie centrá pre deti z ulice v Keni či v Angole, ktoré každoročne opúšťajú desiatky vzdelaných a schopných detí, ešte donedávna odsúdených k životu na ulici. Každý jeden životný príbeh týchto mladých ľudí je dôkazom toho, že vzdelávací systém saleziánov prináša pozitívne výsledky. Preto sme sa s podporou partnerov rozhodli realizovať svoj doposiaľ úspešný vzdelávací systém aj v Stredoafrickej republike, a to spôsobom, ktorý zohľadňuje potreby najohrozenejších obetí krízy v tejto krajine – detí a mladých. Naše najväčšie výzvy sú:

- » **rozšírenie vyučovania vo všetkých Don Bosco centrách v krajine**
- » **vytvorenie programov gramotnosti**
- » **rozvoj sociálno-kultúrnych aktivít**

- » **obnovenie krátkeho a rýchleho doplnkového tréningu**
- » **poskytovanie štipendií najohrozenejším skupinám detí**
- » **zvýšenie kvality výučby poskytnutím pedagogických a učebných pomôcok.**

Projekt, ktorý máme záujem spolufinancovať, ponúka sociálne a vzdelávacie aktivity ako alternatívnu cestu pre mladých ľudí a tých, ktorých sa dotkla humanitárna kríza v Stredoafrickej republike. Krátkodobé tréningové kurzy povedú k oživeniu štandardných vzťahov medzi časťami Damala a Galabadja a budú zamerané na:

- » **posilnenie výchovných aktivít na základnej škole** a v mládežníckom centre Galabadja
- » **prehĺbenie výchovno-vzdelávacích aktivít na strednej škole** Don Bosco High School v Damala, ako aj kariérneho centra a mládežníckeho centra v tej istej oblasti
- » **sociálne a ekonomické začlenenie mladých ľudí do spoločnosti**, ktorí dostanú podporu na absolvovanie šesťmesačného tréningu v konkrétnom odbore (stolár, automechanik, šofér, atď.)

V nasledujúcom období očakávame nárast záujmu zo strany miestnych a regionálnych lídrov (starostov obcí, prefektúr), ako aj mimovládnych organizácií o naše profesijné centrá (učňovské školy). Súčasťou podpory pre zvlášť znevýhodnenú časť populácie (deti z ohrozených oblastí, siroty a dievčatá) a deti so špeciálnymi potrebami budú **náborové kampane**. Rovnako sme dospeli k rozhodnutiu o postupnom **zavedení školských jedální a/alebo systému podpory výživy** vo zvlášť ohrozených oblastiach. Škola alebo školské zariadenie zabezpečí, aby deti mohli **postupovať v školskom vzdelávaní čo najdlhšie**. Dali sme si za cieľ zlepšiť dochádzku žiakov aj tým, že **zvýšime kapacity tried a zabezpečíme pre vzdelávanie adekvátne kvalifikovaných učiteľov**.

Naším posledným zámerom je **zabezpečenie školských a pedagogických pomôcok a učebníc** (francúzština, matematika, prírodné vedy), ktoré budú deťom, ako aj učiteľom ponúknuté bezplatne na oboch stupňoch vzdelávania. Garantujeme, že všetky výučbové materiály, získané touto formou pomoci, budú slúžiť adresátom tak, aby sa zachoval pôvodný zámer kampane Tehlička 2015.

ZAÚJÍMAVOSTI

- » Autorom stredoafrickej vlajky v jej súčasnej podobe je prvý predseda vlády Stredoafrickej republiky Barthélémy Boganda. Vlajka kombinuje prvky francúzskej trikolóry reprezentujúcej slobodu, rovnosť a bratstvo, a panafrických farieb – zelenej, žltej a červenej s päťcípou hviezdou pripomínajúcou nezávislosť a vieru v lepšiu budúcnosť krajiny.
- » V Stredoafrickej republike sú mimoriadne rozšírené obvinenia z čarodejníctva. Obeťami sú často deti, ženy a starší obyvatelia. Čarodejníctvo je v krajine dokonca považované za trestný čin a v prípade dokázania viny za vraždu je rozsudkom trest smrti (zatiaľ nebol nikdy vykonaný).
- » Od roku 1976 do 1979 bola Stredoafrická republika cisárstvom, na ktorého čele stál samozvaný cisár Bokassa I. Na vlastnú korunováciu v roku 1976 minul 20 miliónov dolárov – štvrtinu ročných príjmov vlády tejto africkej krajiny.
- » V priebehu 50-ročnej existencie nezávislej Stredoafrickej republiky (od roku 1960) bolo šesť zo siedmich jej prezidentov zvrhnutých štátnym prevratom alebo donútených rezignovať. André Kolingba bol jediným, ktorý dokončil funkciu prezidenta novými voľbami, aj on sa však k moci dostal prevratom v roku 1981.

Organizátor

Reklamný partner

Hlavný mediálny partner

Mediálni partneri:

Katolícke
noviny

Vyveska.sk

don bosco dnes

cesta+

Partneri:

BDM Legal
law office

Zbierka je povolená MV SR a je realizovaná prostredníctvom DMS systému, ktorý spravuje Forum donorov.

VBDinvert

ĎAKUJEME

www.tehlička.sk

Vydalo: SAVIO o. z., Miletičova 7, 821 08
Bratislava, prvé vydanie, Bratislava 2015

Zostavili: Marek Kálovec a tím SAVIO o. z.

Textová spolupráca: Zuzana Svobodová

Fotky: Humanitarian and Development Partnership Team
CAR, UNICEF a European Commission DG ECHO dostupné
na webovej komunitnej lokalite Flickr.com

Grafické spracovanie: Martin Malina

Tlač: ProfiPrint, s. r. o.

